

လွမ်းရိပ်ညို . . . ညို

မောင်စိန်ဝင်း

ပုတီးကုန်း

အခန်း(၁)

ညွှန်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည့် ဖေဖေနှင့် မေမေက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်၏။ ညီမငယ်က မေမေဘေးမှာ ထိုင်နေရာက ထရပ်ရင်း နေရာပြောင်းထိုင်သည် ။ မကြည်မလင် မျက်နှာတို့ ကြောင့် ဝေခွဲရခက်စွာ အံ့သြပြန်၏။ တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စဟု အလိုလိုသိရင်း အတွေးမှာ ညှိသက်မွန် ရောက်သည် ။ မွန်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစရာစကားရှိပြီလား ထင်ကြည့်၏။ မွန်နှင့် သူ ဖုန်းမပြောဖြစ်သည် က လေးငါးရက်သာရှိဦးမည်။

‘လာ သား’

ဖေဖေက လှမ်းခေါ်သည် ။ ဖေဖေဘေးမှာ ကပ်ပြီး သူထိုင်ရင်း မေမေမျက်နှာကိုအကဲခတ်၏။ မေမေမျက်နှာ

အတည်အတင်းကြောင့် မေမေရင်တွင်းက အလှုပ်အရှားကို နားလည်နေသလို။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သား’

‘ခင်ဗျာ’

မေမေအသံ အတင်းအပြတ်ကို နားမလည်နိုင်စွာ အံ့သြစကား နှုတ်မှ ထွက်၏။

‘ရော့... ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ကွာ’

စာမျက်နှာလှန်ထားပြီးသား သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်က ကောက်ယူ
ရင်း ဖေဖေက သူ့ဆီကမ်း၏။

စူးစူးရှရှမြည်လာသောတယ်လီဖုန်းသံကြောင့်
သတင်းစာလှမ်းယူပြီး အကြည့်မရောက်နိုင်သေး။

‘သမီး ဘယ်သူမေးမေး မရှိဘူးပြော၊ ဒီကိစ္စပဲနေဦးမှာ ’

မေမေ့စကား မဆုံးခင် ညီမငယ်က ဖုန်းဆီထသွားသည် ။

‘ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းလဲ’

အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်သည့် စကားသံက မကျယ်သော်ငြား ဒေါသများ
ဖြင့် ပြည့်လျှံနေတာ သိသာ၏။

‘ဪ.... ဟုတ်ကဲ့ အပြင်သွားကြပါတယ်ရှင်’

ညီမငယ်ကပြောပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်၏။

‘ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်’

မေမေက လှမ်းပြောပြန်သည် ။

သတင်းစာကို ကောက်ယူပြီး ဖေဖေညွှန်ပြသည့် နေရာ ကြည့်လိုက်
၏။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ဖျက်သိမ်းခြင်းကျွန်မ မညှိသက်မွန်နှင့်
ကိုမြတ်ထူးဇော်တို့ ၏ (.....)နေ့က ပြုလုပ်ပြီးစီးခဲ့သော
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ကျွန်မ ညှိသက်မွန်၏
သဘောဆန္ဒအလျောက် ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါသည် ။

ညှိသက်မွန်

အခန်း(၂)

အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း နားလည်သော်လည်း အံ့ဩစိတ်၊ ရှက်ရွံ့စိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်တို့ ဖြင့် ရင်သည် လှုပ်ရှားသည် ။ တက်တစ်ချက် ခေါက်မိသွားသည် ။ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်လိုက်၏။

‘သားနဲ့ ဘာပြဿနာရှိလဲ’

‘ဘာမှ မရှိဘူး မေမေ’

‘ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ ဒီလို ရုတ်တရက်ဆုံးဖြတ်ပါ့မလား’

‘သားလည်း ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ဖေဖေ’

‘ကိုကိုတို့ နောက်ဆုံးစကားပြောတော့ ပြဿနာရှိလား’

‘ဘာမှ မရှိဘူး ညီမလေး၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကိစ္စတွေ ဘာတွေတောင် အကျယ်မချဲ့ဖို့ မွန် ပြောနေသေးတာပဲ’

‘ကျွန်တော် မွန်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်’

ထိုင်ရာမှ ထရပ်၏။

‘မဆက်နဲ့ သား’

‘ဘာကြောင့် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တယ် မေမေ’

‘မင်းဆက်ရင်လည်း ဘယ်အတွေ့ခံမှာ တဲ့ လဲ၊ မေမေတို့ မိတ်ဆွေတွေက အံ့ဩပြီး ဆက်နေကြတာတောင် မေမေတို့ အတွေ့မှ မခံတာ’

ညိုသက်မွန် သူ့ကိုရှောင်မည်ဆိုတာ သူ နားလည်သည် ပဲ။

‘သားကိုတော့ တစ်ခုခုပြောသင့်ပါတယ်’

‘သူ့မိသားစုကြောင့် ဖြစ်မလား’

‘မွန်က ခေါင်းမာတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ’

‘ချင်းစိမ်းနဲ့ မိဿလင်ပေါ့ ကိုကိုရာ၊ ဘာကြောင့် ဆိုတာသိလို့ လည်း ဘာထူးမှာ တဲ့ လဲ’

‘သမီးပြောတာ အမှန်ပဲသား၊ သံသရာမဆက်ချင်ပါနဲ့ တော့၊ သားတို့ ချင်းညိုနှိုင်းလို့ ပြန်ပြေလည်တယ်ဆိုရင်တောင် ဒီလို မိသားစုအရှက်ရ အောင်လုပ်တဲ့ ကိစ္စအပေါ် မေမေတို့ အမြင်ရှင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

မေမေ့စကားကြောင့် သက်ပြင်းရှည်ချရင်း လေပူကိုမှုတ်ထုတ်မိပြီး ဖြစ်သွားသည် ။ ရင်ထဲမှာ တော့ ပေါ့ပါးမသွား။

‘ဘာလိုဖြစ်ဖြစ် မင်းမှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ၊ သူလက်မခံနိုင်တဲ့ အား နည်းချက်တစ်ခုခုရှိလို့ ပဲလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ တွေးမှာ ပဲ။ ဒါလည်း သဘာဝကျတယ်လေ၊ နောက်တစ်ခုက တို့ မိဘတွေကြောင့် လားဆိုပြီး တို့ ကိုလည်း ထိခိုက်တဲ့ အတွေးဝင်နိုင်တာပဲ’

ဖေဖေထံမှ တွေးတွေးဆဆ ပြောသည့် စကား။

ကိုယ့်ကိစ္စတစ်ခုက မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းကို ထိခိုက်လာစေသည် ပဲ၊ အတွေးက လိပ်ပြာငယ်ချင်စရာ။

‘စောစောစီးစီး ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်သွားတာ ကောင်းတယ်ပဲတွေး ပါ သားရယ်၊ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ’

မေမေ့ထံမှ စကားကြောင့် မေမေမျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်ပြန်၏။

‘ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖုန်းဆက်ကြတယ်’

ညီမလေးကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

အားလုံးက ပဟေဠိဖြစ်နေကြမည်ပဲ။ လွန်ခဲ့သည့် အပတ်ထဲကပင်
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးကြောင်း သတင်းက သတင်းစာတွေထဲ
ပါသွားခဲ့သည် လေ။

ဒေါသတရားဖြင့် နာကြည်းမှုများ စွာကို ဖြစ်စေချင်ပါသတဲ့ လား
ညိုသက်မွန်ရယ်။

★

အခန်း(၃)

ရက်အနည်းငယ်သာခြားပြီး ပါလာသောသတင်းနှစ်ပုဒ်ကို သတိထားမိကြသည် ပဲ။ ပုံမှန်အတိုင်း စေ့စပ်ခြင်းကို နှစ်ဦးသဘောတူ ဖျက်သိမ်းခြင်းသတင်းက မထူးဆန်းလှသော်လည်း အခုတော့ အမျိုးသမီးဘက်က တစ်ဦးတည်းသဘောနှင့် ဖျက်သိမ်းခဲ့မှုအပေါ်မှာ စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာပုံရသည် ။

‘ညီမလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောတယ်ကိုကို၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတာတဲ့ ၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေက ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မသိကြပါဘူး၊ စကားစပ်မိလို့ ပြောတဲ့ သဘောပဲ၊ ကောင်လေးမှ အိပ်ချ်အိုင်စွီပိုးတွေလို့ အခုလိုဖြစ်သွားတာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲတဲ့ ’

‘အိပ်ချ်အိုင်စွီ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ကိုကို’

တင်းခနဲဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာကို ညီမလေးထံမှ လွဲကာ အိမ်ပြင်ကြည့်သည် ။ သူ ဘယ်လိုမှ တွေးမထားမိသော အတွေးပါလား။ သူမိဘကိုမကျေနပ်လို့ ၊ နှစ်ဖက်မိဘ အပေးအယူမတည့်လို့ အဆိုးဆုံးသူက သစ္စာမဲ့စွာဖောက်ပြန်လို့ သည် လောက်ပဲ လူတွေထင်ကြတွေးကြမည်ဟု သူ စဉ်းစားခဲ့မိသည် ။

‘တချို့ခေတ်မီတဲ့ အတွဲတွေက လက်မထပ်ခင် သွေးစစ်ကြည့်ကြ

တာ များ လာပြီတဲ့ ကိုကို၊ ဒီတော့ ဒီအတွေးမျိုးတွေကြတာ မဆန်းပါဘူး’

‘တောက်’

တက်ခေါက်ရင်း ကျောချမ်းစွာ ခေါင်းကို ယမ်းခါသည် ။ ပြီးတော့ ဆိုဖာကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်မိပြန်၏။

‘ကိုယ်မဟုတ်ဖို့ အရေးကြီးတာပဲ ကိုကိုရာ၊ လူတွေ တွေးစရာထင်စရာ ကိုယ့်ဘက်က ဖြစ် လာပြီကိုး’

‘မွန် ငါ့ကို ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ မသိဘူး’

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုမိပြန်၏။

ညီမလေး ဧည့်ခန်းထဲကထွက်သွားကာ သူ မသိလိုက်။

★

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

ဆရာ.....

ကျွန်မ ဆရာရဲ့ ကဗျာတွေကို အတော်များများ အလွတ်ရအောင် နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ ဆရာရဲ့ ကဗျာပရိသတ်ပါ။

မိတ်ဆက်စာလို့ မထင်စေချင်ပါဘူး ဆရာ။

ဆရာ့ကို ကျွန်မရဲ့ အခက်အခဲတစ်ခုကို အကူအညီတောင်းကြည့်ချင်လို့ ပါ။

ဆရာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ထုတ်ဝေခဲ့တယ်လို့ အမှာ စာမှာ ရေးထားခဲ့တဲ့ ဆရာရဲ့ ‘ထနောင်းစိမ်း’ကဗျာစာအုပ်ကလေး ကျွန်မမှာ သိမ်းထားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အထဲက ကဗျာတချို့လည်း ကြိုက်လို့ အလွတ်ရတဲ့ အထိ အထပ်ထပ် ဖတ်မိပါတယ်။

အဲဒါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကငှားသွားပြီး ဖျောက်ပစ်လိုက်လို့ ကျွန်မ ပြန်ဝယ်ဖို့ လိုက်ရှာခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဘယ်မှာ မှ ရှာမတွေ့ဖြစ်လို့ ဆရာ့ဆီကို အကူအညီတောင်းဖို့ တစ်နည်းပဲ ကျန်တော့တာမို့ ဒီစာကို ရေးမိတာပါ။

ဆရာ့မှာ စာအုပ်အပိုရှိရင် ကျွန်မကို ပို့ပေးစေချင်ပါတယ်။ ကျသင့်ငွေကို ကျွန်မ ပြန်ပို့ပေးပါရစေ။

စာအုပ်စုဆောင်းတဲ့ သူ့အတွက်တော့ လိုချင်နေတဲ့ စာအုပ်ဟာ ရတနာတစ်ခုပါ ဆရာ။

ဆရာတတ်နိုင်လျှင် ကူညီစေချင်ပါတယ်။

ဆရာရဲ့ ကဗျာပရိသတ်ဖြစ်တဲ့

ညိုသက်မွန်

* * * * *

စာကို တစ်ခေါက်ဖတ်ကြည့်အပြီး စာအိတ်မှာ ထည့်သည် ။

တစ်ဖက်ခုတင်မှ ညီမလေး၏ လူးလွင့်သံအကြား အကြည့်ရောက်၏
။ စားပွဲပေါ်မှ ဘွဲ့ယူအတန်းအတွက် ဖတ်လက်စစာအုပ်များကိုစီရင်း
စားပွဲမှ ထရပ်သည် ။

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရ၏။

*